RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

nr. 8092 van 9 februari 2012
in de zaak A. 203.399/XIV-33.930

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Lien Michielsen
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 januari 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 72.627 van 23 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 1 februari 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen directe werking in het Belgische recht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief

rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt waarop artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing zijn. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Uit de stukken waarop de Raad van State als administratieve cassatierechter vermag acht te slaan, blijkt dat de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel heeft aangevoerd dat "volgens onafhankelijke internationale bronnen (…) informatie beschikbaar (is) waaruit blijkt dat personen die terugkeren naar Iran een hoog risico lopen om geviseerd te worden door de autoriteiten indien blijkt dat ze het land op illegale wijze hebben verlaten. Dat verzoeker Iran illegaal heeft verlaten wordt niet betwist door het CGVS (EHRM 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)". Gelet op die summiere uiteenzetting, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaan met de conclusie dat de verzoeker op generlei wijze aantoont dat de straf op het illegaal verlaten van Iran disproportioneel zou zijn. Het bestreden arrest voldoet op dit punt dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. In de mate dat de verzoeker nu uitgebreid ingaat op het arrest van het EHRM, voert hij in wezen een nieuw middel aan dat hij niet voor het eerst kan aanvoeren in de graad van administratieve cassatie. Het eerste middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van het recht van verdediging "zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten". Het betoog van de verzoeker komt er op neer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen volwaardige rechtshulp kan bieden. De verzoeker vraagt om een behandeling in volle rechtsmacht en zet daarbij uiteen hoe dit recht mede gewaarborgd wordt door artikel 6 van het EVRM.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker met zijn theoretische uiteenzetting geenszins aantoont met welke elementen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag geen rekening zou zijn gehouden, voorziet artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan

komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, is bovendien, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Waar de verzoeker stelt dat het recht op verdediging inhoudt dat hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit het arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 van het Grondwettelijk Hof dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden, in zoverre de vreemdeling die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen repliekmemorie kan indienen. Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt weliswaar dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd.

Noch met betrekking tot de volle rechtsmacht, noch met betrekking tot het niet schriftelijk kunnen repliceren, zet de verzoeker ook maar enigszins uiteen met welke elementen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben nagelaten rekening te houden bij zijn beoordeling van de zaak. Waar de verzoeker zijn eerste middel nog eens

herhaalt, kan verwezen worden naar hetgeen in de bespreking van dat middel werd uiteengezet. Het tweede middel is voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negen februari tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**